

dringerne med Hensyn til den juridiske Examen, og ved denne Anordning ophæves den praktiske Prøve, saavel for de studerede som for de ustuderede Jurister. Naar Loven nu fordreer en bestemt Karakter for den praktiske Prøve, og denne ved en Anordning er ophørt at eksistere, saa gjøres det umuligt for dem, der ikke tidligere for den praktiske Prøve havde opnaaet den ved den nævnte Lov fordrede Karakter, at opfylde Lovens Bestemmelser. Ja, Ministeren har vel anvist en Vej, ad hvilken det kunde siges at blive muligt, men det skal jeg nærmere komme til. Der har, siden denne Anordning udkom, været megen Bevægelse om denne Sag. Der er reist stærke Tvivl om Ministerens Berettigelse til, hvad han har gjort ved at udvirke den af mig nævnte kongelige Anordning. Jeg skal ikke komme ind derpaa her, men denne Sag har ialtsald forvoldt Mange aldeles urimelige Bryderier, Folk havde opgivet deres Stillinger, anlagt deres Forhold saaledes, at de søgte at opfylde Lovens Bestemmelser ved at opnaa en højere Karakter for den praktiske Prøve. Naar de da mødte for at stedes til Afgang til den praktiske Prøve, svarede man dem, at denne havde ophørt at eksistere. En Vedkommende spurgte Justitsministeren om den nærmere Fortolkning af den vedkommende Anordning. Spørgsmaalet var rettet saaledes, først om Ministeren antog, at han, der havde „Bekvem“ til den theoretiske, men kun 2den Karakter „Temmelig vel“ til den praktiske Prøve, kunde siges, at have opfyldt Lovens Bestemmelser for Afgang til at være Underretssagsfører. Der blev paa dette Spørgsmaal, hvad der forekommer mig selvsølgelig, svaret Nei. Det andet Spørgsmaal var, hvorledes han da skulde søge at opfylde Lovens Bestemmelse. Svaret derpaa var, at han skulde for at opnaa dette tage sin Examen om og underkaste sig den efter de nye Fordringer. Der staar i denne Skrivelse, der er af 27de Juli, „at man maatte anse det fornødent, at han paa ny underkastede sig den ufuldstændige juridiske Examen“, saafremt han ønskede at er-

holde en saadan Bestikkelse, og da der efter denne kongelige Anordning kun bestaar een Del af Examen, nemlig Theoretikum, kan jeg ikke forklare det anderledes, end at han var nødt til at tage Examen fuldstændig i dens nye Stikkelse for efter Ministerens Mening at opfylde Lovens Bestemmelser. Dels for at skaffe de Vedkommende en Dpreisning ligesoverfor Administrationen med Hensyn til dette Forhold, dels endvidere for at komme ind paa dette Spørgsmaal i dets forskjellige Forgøeninger ogsaa med Hensyn til Lovligheden af det Skridt, Justitsministeren i den Henseende har foretaget, have Forslagsstillerne tilladt sig at forelægge denne lille Lov. Man har i denne lille Lov kun henholdt sig, om jeg saa maa sige, til den ene Side af Sagen, det, som har ligget for Forslagsstillerne som det mest Vaatrængende, nemlig at skaffe de ustuderede Jurister den af mig nævnte Dpreisning. Det kunde imidlertid ligge nær, at de studerede Jurister ere under samme Forhold som de ustuderede, og at man ved den videre Behandling af dette Lovforslag vilde finde det nødvendigt og naturligt, at deres Sag indrages med de Andres og deler Stæbne med den, og det kan endvidere maasse være ønskeligt, at man overhovedet kommer ind paa, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at fastsætte disse Karakterbestemmelser i Love, naar det er tilladt at gjøre dem betydningsløse ved at forandre Fordringerne ved Examineerne ad administrativt Vej, Foranstaltninger, hvis Hensigtsmæssighed jeg tvørigt ogsaa af gode Grunde, da jeg nemlig ikke er sagkyndig, ikke her skal komme til at omtale. Men hvorvidt det er principrigtigt at fastslaa saadanne Bestemmelser om Examineerne i de vedkommende Love, og navnlig hvorvidt det i dette Tilfælde kan forsvares at negte Mænd, der have taget vedkommende juridiske Examen, saavel den theoretiske Del med den paagældende Karakter som den praktiske Del med en noget mindre Karakter, en Ret, som man herefter tilsteder Folk, som kun tage den ene Del af